

Entre dous abismos

FARSADA GRANGUIÑOLESCA

N.º UN PASO

Feita por A. VILLAR PONTE

o correr da pruma

e representada duas veces na

"IRMANDADE DA FALA"

da

CRUÑA

Tip. de EL NOROESTE

1920

DRAMATIS PERSONÆ

- TÍA MARICA (vella de setenta anos):
Srta. Carmen Chao.
- FELISA (dona de trinta):
Srta. Eivira Bao.
- LOLA (dona de vintacinco):
Srta. Carmen Meléndez.
- TÍO XAN (vello de setenta e dous):
Baltasar Edreira.
- LOÍS (mozo de vintecatros):
Victor Casas.
- EDUARDO (siñore de trinteseite):
Arcadio Carballo.
- FÉLIX (siñore de trintenove):
Loís Lafuente.

A acción n'unha casa señorial d'aldeia nos tempos d'agora.

PASO ÚNICO

Sala folgada. No foro, unha fenestra pechada. A' dereita un espello coberto por un manto e unha porta, que da á escaleira. A' isquerda outra porta. No meio do chan, sobre un pano negro, tumbado o cadavre de D. Félix, entre fachas de cera amarela, acesas e latezantes. Un Cristo ó fondo. Lola, debuzada n'unha cadeira, con xeito dóroso e os cabelos en desorde. Ao erguerse ó teón, hai un silencio medoñento e tráxico na escea. Todos dormitan, cansos e preguizosos, agás aquela dona. Despois d'un momentíño, súpetamente a ponla d'unha arbore, levada pol-o vento, abate nos cristales da fenestra.

TIA MARICA

(Espertando tremante). ¡ Ai Guesús!
¡ Avomaría!

TIO XAN

(Espreguizándose) ¡ Qué tes, miña Marica!

TIA MARICA

¿E non ouviches, hóm? (*Con xeito misterioso*).

TIO XAN

O qué muller? Ganas de leria. ¡Proti tremas com'unha vara verde! Soiquo o vento que zoa.

TIA MARICA

O vento, o vento... Sentín com'unha mán petando nos cristas da fenestra.

TIO XAN

Seique che subeu á testa o café carregadiño de caña, as cheas que papaches pol-a meia noite.

TIA MARICA

Ten mais xeito c'o que dís, Xán, ou non te decatas do difuntiño? Ropara no logare. As cousas da morte sonche moi serias.

(*Volve a petar a ponla na fenestra con mais forza*).

TIO XAN

(*Dando un pulo co' medo*) ¡Qué...!

TIA MARICA

¡Ai! San Silvestre benditiño; E agora riraste de mín? O difuntiño, estará quedo!

(*Erguese un pouco pra ollalo*).

TIO XAN

¡Estará quedo! (*Erguese o mesmo*).

TIA MARICA

Non sentíchel-a máñ?

TIO XAN

E ela, parecer, parécea.

TIA MARICA

Sonche avisos do ceo; cousas d'El Señor.

TIO XAN

Poida que sí. ¡Señorita Lola...!

LOLA

Pónvos medo a ponla da pereira que avala o vento. Sodes ben cobardes.

TIO XAN

A ponla, sería a ponla... Pois Marica papoulle un medo, señorita...

TIA MARICA

Eso, fala ti, hom, que aínda non acougaches do susto.

TIO XAN

Eu, por rirmé de tí.

TIA MARICA

Rir, richete ó primeiro. Pro despois...

TIO XAN

Fixen que m'asustaba pra me rire...
(*Volve a batirse a ponla con maior forza*).

TIA MARICA

¿E agora?

TIO XAN

(*Querendo reponerse*). Me.. me.. me..

LOIS

(*Espertando e refregand'os ollos*).
¡Ai, tío Xán, somelle un carneiriño!

TIA MARICA

Porque ten me.. me.. me.. do, com'a
min, o moi valentón (*Recalcando as
yerbas*).

LOIS

¿Pro elo que foi?

LOLA

Nada, home, nada. A ponla da pereira
que da co vento, na fenestra... ¡Non
seades superticiosos!

LOIS

¿E asustáronse?

TIA MARICA

Mire, señoritiña Lola, e disimule:
prostede e nova, pro eu xa lle vou vella

e téñolle visto moitas cousas. Fóronlle tres petaduras cada vez mais fortes. E os avisos de San Pascoal, sonlle asin, abofé.

LOLA

E dalle Marica ô agardelo. Déixame en paz. Rezade ou dormire. (*Erguese e fita agarimosa o cadávre*). ¡pobriño!

LOIS

Eu, coma erer, non vos creio n'esas cousas, mais cando se finou meu pai, qu'en gloria esteña, sintin o moucho tres noites enantes. E o mesmo cando a morte da tia Sabela. E, poida que forá unha casoalidade...

TIO. XAN

Pois eu, ou... (*cai un anaco do cal do teito*) ou...

EDUARDO

(*Que xa espertou e os escoita*). Oubea, tío Xán, coma un can, foralle a i-alma, cando venta norte.

LOLA

(*Amostrando o anaco da cal*). Hasta un pouco de cal que cai pol-o vento, pónvos medo. (*Rinse os homes*). ¡Rídesvos, agora!

TIA MARICA

Ten razón a señorita, rídesvos agora.

EDUARDO

Os mortos non lle volven (*A Marica*).
Todas esas sonlle superticiós fillas da
ñoranza.

LOLA

(*Volvendo a fitar con moito afeuto o
cadávre*). Non volven, Marica, non,
non volven ô mundo os que se finan.
¡Se volveran!

(*Tocando unha man do morto con
tenrura*).

TIA MARICA

E vostede querería que volvesen?

LOLA

(*Como falando co cadávre*). Querería,
querería... Perdere para sempre ôs que
se queren ôs que unha quixo tanto! Se
volvesen despois de teren sabido dendo
outro mundo, onde coido eu que ha sa-
berse todo, canto unha os quería...!
(*Ohora e déixase caer na cadeira con
fondo desconsolo*).

EDUARDO

Millor estarán aló, cando Diol-os leva,
e eles non volven.

TIA MARICA

Pois eu teño visto moitas cousas do
outro mundo e estou moi escamada.

LOIS

Coma unha bertorella vella.

TIA MARICA

Tí, cala astrevido, que inda és mozo e non sabes o que se pesca.

LOIS

En troques, tía Marica, vosté sabe ben o que se pesca coa caña. (*Todos se rín*).

TIO XAN

Agora non che fun eu, comadriña.

TIA MARICA

Respetai, respetai o logare, xa que non tedes respeto pr'as miñas cañas.

LOLA

E d'elas falábamos, señora.

TIA MARICA

Leria, leria. Sodes uns xudíos mouros. ¿Non vos lembrades de qu'está aquí a señorita? Ela e D. Eduardo pódeme facer unha broma, se cadra. Provosoutros, mal criados, que sodes do meu igoa!...

EDUARDO

Non s'encabuxe, tía Marica. Non llo fan por mal. E por pasar o tempo. (*Erguéndose*). Lola, ¿Non ten sono?

TIA MARICA

Ten que s'ire deitar un anaquiño, señorita.

LOLA

Ealade vosoutros, deixádeme, deixádeme a min. Eu sei o que faigo.

EDUARDO

Pero, Lola, seia razonable, com'o foi a pobre viuda. Felisa, sua irmá, obedecunos e deitouse. Porque mañán e día de trafego c'o enterro. ¡ Como tería o corpo de seguir no velorio? Pois vosté tamén vai estar morta.

LOLA

Cada un é cada un. Esta é a derradeira noite que podo ver á Félix. Inda cadávre, téñoo cabo de min. Síntome ben acompañándoo, velándoo. Queríalle moito. ¡ Era tan bo home, tan bo! (*Afrida*).

EDUARDO

Pro eso non lle fai, Lola. ¡ Pódeo sentir mais vosté que a pobre Felisa, qu' éra a sua muller? E Felisa deitouse un pouco. Vosté ô fin e o remate, é soio cunhada de Félix, qu'en paz esteña.

LOLA

Os sentimentos, Eduardo, non teñen

comparanza en ningures. (*Alvitada*).
Abcnda me non digan mais nada.

EDUARDO

Ben logo.

TIO XAN

E teroue.

TIA MARICA

E a pobriña sintíucho moito. Cala,
xa cant'o galo. (*Ouvese o canto*).

LOIS

¡Carapio! Volvía a prendel-o sono...

EDUARDO

(*Abrindo un pouco as madeiras das
fenestra*). Xa está amancendo.

TIA MARICA

Xa, señor, é mesmo de día. Por iso
o diiña dounolo Dios para ben... E
mais calouse o vento.

TIO XAN

Aló vai a noite. Un pouco dormin-
do e outro pouco parolando...

LOIS

Desde se foi a moita xente que veu
de primeira hora e tomámol-o café, co-
ma todo ficou en silencio, todos escabe-
zamos un bo soniño.

EDUARDO

Eu non coidaba dormire, mais pillei-
ano un pouco.

TIO XAN

Poi-la tía Marica, pescoulla boa.

TIA MARICA

O que horn?

TIO XAN

A soñeira muller. Bruabas mais que
o mare.

LOIS

Pescoulla con...

TIO XAN

Con «copeada», qu'era c'o que pesca-
ban'a sardiña nos meus tempos.

TIA MARICA

¡Tomáchedela connigo! Rezai, rezai,
xudíos mouros; tede temor de Dios,
Noso Señore... Ti, Lois es tan mal cria-
do e tan pouca vergonza, coma este ve-
llón chocho. (*Pol-o tío Xán*).

(*Sintense pasos fora, despois do rui-
do que fai un ouxeto o caere*).

TIO XAN

Ca.. ca.. ca... len.

EDUARDO

(*Que sigue ollando pel-a fenda da fenestra*). Canta ó día com'os galos, tío Xán.

FELISA

Se agora comenzarán a vir'os veciños. E xa sabe que non consentimos que valara mais xente.

LOIS

Entón, co'a súa licencia, Doña Felisa (*erguéndose*).

FELISA

Si, si, e moitas gracias Loisíño.

LOIS

¡Ai, señora! Imonos logo tío Xán?

TIO XAN

Non, era que...

TIA MARICA

Que tiña medo.

TIO XAN

¡Eu?

TIA MARICA

Tí, tí, tí, tí.

TIO XAN

Cala, galiñe/choca.
(*Aparece Felisa na porta, toda de loito. Trai os cabelos ben recollidos*).

LOIS

¡ A señora !

EDUARDO

Ah, Felisa. Para que s'ergueu tan axiña ?

FELISA

Porque xa veu o día. E quero que vaian para as suas casas os que teñen que traballar pol-a mañán.

LOIS

Inda é cedo, señora.

FELISA

Non, agora xa quedo eu, queda Marica ; abaixo está a sobriña de Marica, e queda Lola tamén. Os mais deben de s'ire. Lois, tío Xán ; e vosté, Eduardo...

EDUARDO

Xa sabe Felisa que a mín desgraciadamente, non m'agarda ninguén.

TIO XAN

E falla que lle fai, abofé, unha compañeira. Búsquea siñore, e disimule o

atrevimento: ten cartos, é novo, non sei que se lle perde solteiro.

EDUARDO

Fun sempre nemigo do casoiro, pero agora ¡quén sabe! (*Mira para Felisa*).

TIA MARICA

Pois que seia pra ben e de contado, Don Eduardo.

FELISA

Non sabíamos nada....

EDUARDO

E que eu comenzo a sabelo agora. Pro inda, inda tardarei algo en face-lo. Quizais alá pra o ano que ven, ou pra o outro, se cadra.... (*Lola ergue a cabeza*).

FELISA

(*Roparando*). E tí, Loliña, agora podías deitarte un pouco, anda...

LOLA

(*Secamente*) Non.

FELISA

Pero, muller...

LOLA

Non e non, dixen.

TIA MARICA

¿E s'enferma?

LOLA

Millor. E se morro ,moito millor ainda, Dics mo perdoe.

FELISA

(A Eduardo). Que xenio ten esta miña irmá.

EDUARDO

A falla de descanso, o non dormire...

LOLA

(Erguéndose). Sí, o non dormire (aparte) porque se dormira non tería visto coma diante do cadávre quente do marido coquetea a muller c'o seu antigo mozo. (alto). ¡Pobre Félix!

FELISA

Calquera diría que a viuda és tí.

LOLA

Pode que calquera (con sorna).

TIA MARICA

Non s'alrite, señorita. Dinno pol-o seu ben.

LOLA

O meu ben sei eu cal é.

TIA MARICA

As penas señorita, prodúcenlle o histerico. Seillo eu.

TIO XAN

*(Baixiño). E sabes curalo tamén.
(Facendo aceno de beber).*

TIA MARICA

Arrenégote moscón ruín.

FELISA

Marica, abre a fenestra. *(Erguese e
ábrea).*

TIA MARICA

Santos e bos días nos dea El Señore...

FELISA

E vosoutros, podedes irvos. Xa e día
craro. Vosté, Eduardo...

EDUARDO

Quédome, non faltaría outra cousa.
Ia deixalas soilas?

FELISA

*Se agora comenzarán a vir'os veci-
ños. E xa sabe que non consentimos
que velara mais xente. (1)*

(1) Este palramento de Felisa i-os-
dous seguintes, un de Lois i-outro de
Felisa, que marcamos c'un asterisco
están ben aquí, debendo tachálos o leu-
tor do folletín anterior, páxina 13, on-
de aparecen por erro de axuste.

LOIS

Entón, co'a sua licencia, Doña Felisa, (erguéndose).

FELISA

Si, si, e moitas gracias, Loisiño.

LOIS

¡Ai, señora! Imonos logo, tío Xán?

TIO XAN

E imonos, logo (*érguese tamén*).

LOIS

(Arentándose ó cadavre). Parez que vai vivo mesmamente. Da xenio ver o difuntíño.

TIO XAN

E com'o pobre sofreu tan pouco. Aquel cochino ataque! Diol-o teña na sua santa gloria. (*Vánse entrambos*).

TIA MARICA

¡Ai! non somos nada. (*Volvendo a sentarse*). ¡Ai Guesús!

FELISA

Non, non te sentes; vai termar do lume, pra que tua sobriña se deite un pouco, se quere. Prepara unha taza de café, —vosté soio toma café—, pra don

Eduardo. Xa que s'empaña en se quedare.

TIA MARICA

Ben logo. Véñase cando queira, sefiore.

EDUARDO

Pero se non teño ganas, Felisa.

FELISA

Vaia, Eduardo, que a friaxe da noite métese no corpo e pecísase entoar o estómago. Obedézame.

EDUARDO

Entonces, obedecerei: por un momentinho.

(Fican Felisa e Lola, soilas. Felisa, decatándose de que a irmá áchase abstraída, ergue o pano que cobre o espeillo, e mírase n'el, arregrando o peito. Todo moi súpeto.)

FELISA

¡Quén ven ahí!

TIA MARICA

Señora ama, o sancristán, que ben de presa, deseia falarll'un momento no sei qué do enterro. Trai unhas papes na mañ.

FELISA

Vou aló. (*sal*). Agarda aquí namentras...

TIA MARICA

Descoide señora.

LOLA

(*Erguéndose súpetamente*). Vaite, Marica.

TIA MARICA

Heina deixar sola, señoritiña.

LOLA

Vaite. Cómpreme ese gosto. E pra rezar unha oración que soio ten virtú cando se reza a soilas c'o morto que está corpo presente. ¿Sabes?

TIA MARICA

Pro, señorita Lola...

LOLA

Anda, faine ese favor; eu non teño medo com'a tí, anda... (*empuxándoa*).

TIA MARICA

Voume, logo. (*Vaise*).

LOLA

¡Gracias á Dios! (*vai a porta*). Inda non ven nengúen. Falan embaixo (*achegándose ó cadávre*). Asíñ arelaba ficar soila contigo. Pra despedirme ben de tí, pobre Félix, eu qu'era a única no mundo que che quería co'a i-alma, con toda i-alma. (*Arocullándose*). Re-

cei a noite enteira pol-a tua salvación. Agora, agora poido darche o derradeiro adiós, como eu quería darcho, así... *(bicándoo nos beizos e colléndolle unha mán)*. ¡ Cantas veces, en vida, tentoume o deseio de bicarte, como te bico agora, mos beizos que xa non falarán mais: na frente, n'esta frentiña que pensaba moitas cousas grandes, pro que non pensou nunca na grandeza do grandísimo amore que en segredo eu sentía por tí. Porque estiven, sempre, namorada tolamente de tí, pobre Félix, qu'eras tan bo e tan nobre. Tanto te quero que me parez que as tuas mans i-a tua carne, non teñen a friaxe tolledora e arrepiante das d'outros mortos: Agora fago o que non poiden facer en vida. Agora bícote, cando ti non podes bicare. Cando teu corpo está morto e non sinte, e a tua i-alma, se me ve e m'escoita, gardará o segredo, do meu amore, deste amore, que m'abafaba, que m'abraiba aburador e que cicais n'outro mundo algún día poderás correspondere. Sofrín moito, adorándote en silencio. E xa poido ¡ pobre de mín! decircho todo, revelárcho todo ¡ — ! As miñas bágoas acompañarán-te no cadaleito e irán contigo á foxa.

(Salaia esconsolada. Logo coidando oir zente, érquese de súpeto, e corre a escoitar á porta da escaleira, exoitando

o pranto das meixelas). ¡Sobe alguén!
Non, non, siguen de parola embaixo.

FELIX

(Con voz baixa, sospirando). ¡Lola!

LOLA

(Sen arregar no cadávre). Chámanme; ¡chamáronme...! Pareceume...
(Mira pol-as habitaciós).

FELIX

(Erguéndose paseniñamente, fregando os ollos e movendo as pernas). ¡Loliña!

LOLA

(Volvéndose, con fondo terror). ¡El!! ¡¡Ah!!!... ¡Virxe santa!!!... *(Fica feita un novelo, encollida, tremante, contr'a parede)*.

FELIX

(Que quedou sentado no chan botándolle os brazos). Estou vivo... Non teñas medo.

LOLA

(Recóosa, vacitante). ¡Fé... lix!

FELIX

Foi un caso de catalépsia. O médico doume por morto. (¡Os médicos!) Loliña, desbota o medo. Serénate. a tí dé-

boche a vida. Ouvin todo... Os rezos pol-a miña i-alma, os tristesiros tanguis dos das campanas, como dispoñían o meu enterro, como me choraban, como pensaba gardal-a miña memoria un amigo, como atopaba consolo a viuda desercsolada. ¡Horrible, Loliña, horrible...! Contando as horas que se me facían segundos, desexando que non chegara o amancer nunca, vendo preto o momento terrible de sere metido, acochado na caixa pra m'afogar n'ela. E quería berrar, abril-os ollos, moverme; que angustia. Dios, que angustia! e non podía, non podía como si fora todo de cristal rixido. Nengún reo de morte debeu sufrir tanto. Debín botar cañas, coido tel-os cabelos brancos, brancos. (*indo ó espello*). E non... ¡Ai reconézome! Estou vivo, como enantes. (*Con ledicia salvaxe*). ¡Coma enantes non...! (*Di esto, con brusco troque, pensativo*).

LOLA

¡Oh! ¡Pero soño! Estou desperta?
¡Meu Dios, vou chamar! ¡Fé...!
(*Tapándolla boca e apertándoa*).
Non, non chames Loliña; miña neniña boa e santa, non chames: mira, con véncete ben, estou vivo, e xa sabes que a ninguén mais que atí l'interesa a miña resorreución. Para «ela» e para «él», pode ser un gran disgosto.

LOLA

¡ Non, Félix !

FELIX

Cala, que non abonda a tua bondade pra disculpalos. Cala, qu'eu dou por ben empregado canto sofrín e sofro e sofrirei logo, por conecere a tua i-alma de ouro, en troques de saber da ruinda de cativa d'outra. O teu amore, xoiña miña, desentangarañoume, fixo ferver o sangue nas miñas veas, salvoume a vida. Os teus bicos, as tuas bágoas foron a miña salvación... Bicos de santa qu'eu che devolvo honradamente! (*bicándoa con xeito paterno.*)

LOLA

De tola, de pecadora.

FELIX

De Santa a quen adoro. Porqu'és a miña vida; a vida da miña vida.

LOLA

Esquece todo canto tés ouvido; canto lle dixen ó morto... que non morreu... ¡ s'é que vive !

FELIX

Non ves que vivo, non sintes a miña calore, non sintes o meu corazón que anda debocado, galgando pol-o peito... ¡ Esquecer, Loliña ! Pódese calar, e

calarei. Eu tamén terei agora un amor
segredo ou un segredo d'amore. Mais o
esquecemento, imposible. ¡Se me dé-
chel-a vida, inda que para sofrir!

LOLA

Dinche a vida; porque... si... estás
vivo... ¡quizais a costa da miña. Que a
miña ¡ond'irá agora? Nesta casa non
colle... fora... ¡Ah! penso que Dios poi-
da vencerte coma rival.

FELIX

Pensas no convento? (*Lola fai sinais
afirmativos*). ¡Non me deixes soio!

FELIX

Non, por Dios, Lola, me non deixes
soio non m'abandones, quédate; maior
sacrificio que no convento, mais que no
mosteiro facerás n'esta casa, onde sin
tí, a miña vida será o inferno. ¡Soio
con ela? Non, Loliña, non me deixes
soio con ela, se non queres ser respon-
sable do afundimento dun fogare. Eu
prométoche afogar no silencio a miña
pasión por tí, o meu odio hacia ela, se
tí me das o consolo da tua presenza.
Entr'o teu amore, o noso amore i-o meu
odio hacia ela, tenderei unha ponte de

diámullo para que a vida d'este fogar
poida deslizar-se sobre do abismo frío
e terríbre que abriu a verdade na noi-
te negra e tráxica de oxe. D'outro xei-
to....

LOLA

LOLA

Veñen, veñen...
Veni, veni...
Veni, veni...

FELIX

Agora comenza a comedia, a come-
dia que sangra.

LOLA

Félix esquece todo por Dios. E es-
condete un pouco, alá (*suspirando o*
coarto), evítalle un sosto a ela, a miña
irmá, a Felisa. Mentras eu a preparo.
Félix métese no coarto. Hai un silencio
na escea.

FELISA

(Balando fora) Entrétiéronme
abondo. Teño a cabeza tola.

EDUARDO

(Tamén fora). Os enterros dan moito
que facer.

LOLA

(Saíndolle ó alcorno). Felisa...!

FELISA

Agora van a caixa.

LOLA!

Non fai falla. Félix non morreu.

FELISA

¿Qué dís? Trastornoute a mala noite. Pero, ¡o cadávre, (*decatándose de que falla*) o cadávre, onde está o cadávre?

LOLA

EDUARDO

(*Logo de reparar tamen*). ¡O cadávre! ¿Qué fixo Lola?

FELISA

¡Toleou...!

LOLA

Félix non morreu, está vivo.

FELISA

Axiña, ¿qué fixechas? Tola...
la!

EDUARDO

Agarda, sospeito... (*dirixíndose a coarto, supondo que Lola arrastrou pra ali o cadávre*)

LOLA

Foi un caso de catalepsia. Non t'asustas, Felisa. (*Sal Félix, cando Eduardo chega á porta*).

FELIX

Eduardo! (*Eduardo asústase e dá un grito*)

LOLA

Non s'asusten.

FELISA

(*Indo a quedar cheia de medo, atrás d'Eduardo*): Virxe Santa! ¡Milagre!
¡E certo o que vexo!

LOLA

(*Rechegándose a Félix, e colléndolle unha man*). Decátense: está vivo, n'oven, vivo, gracias a Dios!

FELIX

¡Vivo n'un fogar morto! Cando ia caer no negro abismo da morte (*a Lola*) salvácheme, pra tragueme sin querer o borde d'estoutro abismo terrible e fondo que nos sopara d'eles. (*Siñalando a Eduardo e Felisa, xuntos pol-o medo e distantes*). Mira...

CAI O PANO

—Na páxina 17 a nota de chamada non está ben. E anulámola con esta que hai que ter en conta: "O palramento de Felisa

que vai de cursiva y-os tres seguintes tamén de cursiva significan que deben de se tachare os palramentos igoaes que por erro d'axuste aparecen na páxina 13."

—Na páxina 23 o palramento derradeiro correspóndelle a Félix como resulta doado de catarse.

que vai da cursiva 7-02 tres seguintes 12-
ũa de cursiva similitan que dehen de se
tochate os paramentos igoes que por erro
d'azule apparem na pázina 13."

— Na pázina 23 o paramento derradeiro
correspondello a Félix como resulta dasda
d'azule.

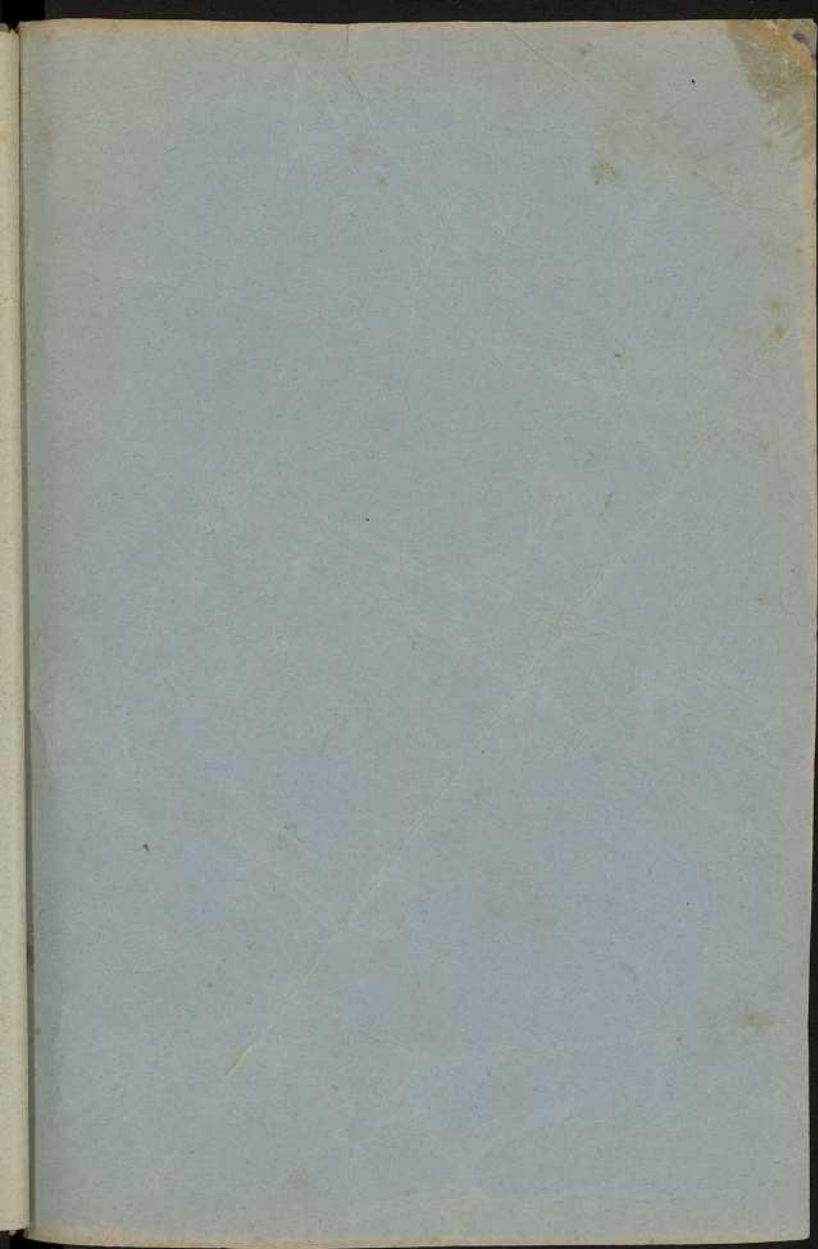
Obras teatraes do mesmo autore

"O peso d'unha lei" boceto dramático escrito a pregos das sociedades obreiras de Lugo i-estrenado no Teatro Circo da mesma cidade con motivo da festa do traballo. Representouse varios anos hastra que perdeu actualldá, xa que n'ela combatíase a redenzón a metálico do servico militar.

"A Patria do Labrego", drama de tesis anticaciquil.

"Xan entre elas" arreglo no galego d'unha comedia de Shakeaspeare.

"O Mariscal" lenda estórica en tres actos i-un prólogo, en verso, co'a colaboración de Cabanillas.

REAL ACADEMIA
GALEGA

A CORUÑA

F13430

Biblioteca